

Da troede de på Hans ord.

Sal. 106.12-15: (gl.o.) ”Da troede de på Hans ord, de sang Hans pris. Dog glemte de Hans gerninger snart, de biede ikke på Hans råd. Men de fik stor begærlighed i ørkenen og fristede Gud i det øde land.

DA GAV HAN DEM DET DE BEGÆREDE, MEN LOD DERES LIV TÆRES HEN.”

Når vi læser denne dejlige salme fra begyndelsen, ser vi, at det er en jubelsang til Gud for Hans vældige gerninger, da Han førte sit folk gennem havet fra trældom til frihed.

”Da troede de på Gud, de sang Hans pris” – står der. Da! – den gang de så Guds gerninger, da de stod midt i Guds vældige under.

Men så kommer der et ”DOG”, der er som en mørk sky for solen.

”Dog glemte de Hans gerninger snart – de biede ikke på Hans råd.”
Et forfærdeligt ”dog” i Guds folks liv. Derfor endte det ude i ørkenliv i 40 år.

Hvor er der mange, på hvem dette passer: ”Så gav Han dem det, de begærede, men lod deres liv tæres hen.”

De så Guds gerninger, de stod midt i Guds nådes under, og da troede de, da sang de Guds pris.

Men så kom det triste ”dog” – ”dog biede de ikke på Hans råd” – de havde ikke tid, de ville selv, de handlede selv – og så endte det ude i ørkenen. Og værst af alt, deres åndelige liv tæredes hen. Det fortrolige samfund med Herren forsvandt, deres tillid og kraft ligeså.

Broder og søster! – er du i ørkenen?

Så kom tilbage – kom og tro Gud som ”den gang”, og dit ørkenliv er forbi.

